

Arrest

**nr. 77 104 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PYPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 juli 2011 het Rijk binnen en diende op 5 juli 2011 een asielaanvraag in. Op 6 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring ben u een Pakistaan afkomstig uit Karachi in Pakistan. U woonde sinds uw geboorte in Karachi. In 2001 werd u lid van MQM (Muttahida Quami Movement) omdat u zelf een Mohajir bent (uw vader is afkomstig uit een streek die nu deel uitmaakt van India). In de periode

die daarop volgde kreeg u problemen met leden van verschillende politieke partijen omwille van uw politieke overtuiging. U werd onder andere bedreigd door leden van ANP (Awami National Party) en Sipah Siyaha. In 2006 werd u Joint Unit in Charge in uw wijk voor MQM. In augustus 2006 was u samen met een vriend R. (...) pamfletten aan het ophangen toen een motorfiets voorbij reed en schoten gelost werden. U overleefde de aanslag, maar uw vriend R. (...) overleed. Daarop besloot u om Karachi te verlaten. U trok naar Lahore waar u bij een oom verbleef. U werd in Lahore niet warm ontvangen door de burens van uw oom. Ze vroegen zich af wie u was en wat u daar kwam doen omdat u een andere taal sprak en men beschouwde u als een crimineel. Na een jaar trok u naar Multan. Daar verbleef u bij een vriend van uw broer. In Multan kreeg u met dezelfde soort problemen af te rekenen als in Lahore. Negen maanden later trok u naar uw tante in Hyderabad. Zij had vier dochters en had haar man verloren, dus jullie leefden in armoede. Ondertussen werd u tante ook telefonisch bedreigd door M. A. (...), een lid van Sipah Siyaha, die u eerder al bedreigd had toen u nog in Karachi woonde. Eind december 2009 overleed uw vader en u keerde terug naar Karachi. Enkele dagen later was u samen met uw vriend M. (...) aan het wandelen op straat. Er reed een motorfiets langs en u werd opnieuw beschoten. U ontsnapte opnieuw aan de dood, maar uw vriend M. (...) stierf. In de periode die daarop volgde leefde u ondergedoken bij verschillende vrienden op verschillende plaatsen in Karachi. U kreeg dreig telefoons, maar u trok er zich niet veel van aan en ging verder met uw leven. Op 14 augustus 2010 overleed uw moeder. U keerde terug naar huis en drie dagen later, toen u op weg was naar de begraafplaats van uw moeder, werd u ontvoerd door M. A. (...) en zijn handlangers. U werd enkele dagen vastgehouden en gemarteld. Daarna liet men u voor dood achter en u werd wakker in het ziekenhuis. Na vijftien dagen verliet u het ziekenhuis en uw broer stuurde u naar een vriend die elders in Karachi woont. Daar verbleef u tot u in juli 2011 Pakistan verliet. U nam het vliegtuig van Pakistan naar Turkije met een vals paspoort en onder begeleiding van een reisagent. Vanuit Turkije nam u een vliegtuig naar elders in Europa, en van daaruit reisde u over land naar België.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, foto's van u in het Europees Parlement en informatie over de algemene situatie in Pakistan.

B. Motivering

Volgens uw verklaring diende u Pakistan te verlaten omwille van problemen met leden van andere politieke partijen. U wordt geïnterviewd door deze personen omdat u lid bent van MQM (Muttahida Quami Movement) en omdat u Mohajir bent (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het CGVS hecht geen geloof aan uw verklaring dat er aanslagen op u werden gepleegd in Pakistan omwille van uw politieke overtuiging en dat u zich niet zou kunnen beschermen in Pakistan tegen dit geweld.

Ten eerste, legt u geen enkel bewijs voor dat u persoonlijk problemen had in Karachi omwille van uw politiek profiel. U legt heel wat documenten voor waarin verklaard wordt dat leden van MQM het slachtoffer waren van aanslagen en geweld (groene map, punt 1). Toch legt u geen enkel document voor waarin uw naam vermeld wordt of waarin verwijst wordt naar de twee moordaanslagen op uw vrienden of naar uw ontvoering. U legt ook geen overlijdensakte voor van uw vrienden. De uitgebreide documentatie die u voorlegt toont nochtans aan dat deze gebeurtenissen uitvoerig gedocumenteerd worden. Het is bevreemdend dat u net over de gebeurtenissen rond uw persoon geen documenten kan voorleggen. U hebt bovendien nog steeds contact met uw familie in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). U hebt dus tijd gehad om aan uw familie te vragen om dergelijke documentatie op te sporen. U hebt dit niet gedaan en u verklaart dat de documenten die u voorlegt over uw persoonlijke problemen gaan omdat u net zoals de voorbeelden in die internetartikels lid bent van MQM (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit is een ontwijkend antwoord. Hetzelfde geldt voor de klacht die u volgens uw verklaring hebt ingediend bij de politie tegen uw belagers (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en 11). U legt uw klacht (FIR of First Information Report) niet voor, ondanks dat deze altijd kosteloos kan opgevraagd worden bij het politiekantoor waar de klacht werd ingediend (blauwe map, punt 1). U verklaart dat u achter die klacht gevraagd hebt bij uw broer, maar dat uw broer verklaarde dat het een tijd zou duren om die klacht te kunnen bemachtigen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit argument is stereotype en niet correct. Uw broer moet enkel naar het politiekantoor gaan en de gecertificeerde kopie opsturen. Ten tweede, zit er een grote tegenstrijdigheid in uw relaas. U verklaart dat u van augustus 2006 tot december 2009 buiten Karachi verbleef omwille van uw problemen en u bevestigt dat u gedurende die periode niet naar Karachi terugkeerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze verklaring is tegenstrijdig met een andere verklaring uit uw relaas. Wanneer u gevraagd wordt of u deelnam aan de verkiezingscampagne van 2008 antwoordt u positief (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). U ging mensen ophalen bij hun thuis en bracht hen naar het stembureau en terug zodat ze op MQM konden stemmen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Wanneer u gevraagd wordt in welke kieskring dit was verklaart u dat het in Liaquatabad was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Liaquatabad is gelegen in Karachi (blauwe map, punt 2). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u Karachi verliet omwille van uw problemen in 2006 en doet vermoeden dat u Karachi helemaal niet verliet. Bijgevolg ondermijnt deze tegenstrijdigheid ook uw verklaringen over de latere problemen gezien die gelinkt zijn aan de problemen

uit 2006. Ten derde, ondermijnt het feit dat u Pakistan niet eerder verliet en dat u na uw problemen in 2006 nog terugkeerde naar Karachi uw vrees en de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaart dat u in augustus 2006 een aanslag overleefde en dat uw vriend stierf ten gevolge van die aanslag (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U wist dat de aanslag op u gericht was en u wist waarom. Daarom verliet u Karachi uit angst voor uw leven. Toch keerde u volgens uw verklaring in december 2009 terug naar Karachi, ondanks dat u en uw tante nog telefonisch bedreigd werden door uw belagers voor uw terugkeer. Het is merkwaardig dat iemand die bedreigd wordt en waartegen al een aanslag gepleegd werd toch terugkeert naar de plaats waar zijn belagers zich bevinden. Dit ondermijnt uw vrees en de geloofwaardigheid van uw relaas. Het feit dat u Pakistan niet eerder verliet wijst op hetzelfde. Volgens uw verklaring werd u al in 2006 geviseerd en u ontsnapte net aan de dood. Toch verliet u Pakistan pas in juli 2011. Dit alles trekt de geloofwaardigheid van uw relaas in twijfel.

Wat er ook van zij, leden van MQM en Mohajirs hebben in Karachi geen nadelige positie ten aanzien van andere politieke strekkingen: u verklaart zelf dat in Karachi 90 percent van de mensen Mohajir is (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5), MQM is de grootste partij in Karachi en MQM levert de burgemeester in Karachi (blauwe map, punt 3). Bovendien zit MQM in de regering (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Het geweld in Karachi moet men kaderen in een context van algemeen geweld, veroorzaakt door etnische, religieuze en politieke spanningen (blauwe map, punt 6). U hebt een intern vluchtalternatief voor dit geweld. U roept geen vrees voor de Pakistaanse autoriteiten in. Bovendien had u tijdens uw afwezigheid uit Karachi geen problemen van dezelfde aard, er waren volgens uw verklaringen geen incidenten op uw andere verblijfplaatsen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaart dat u wel problemen ondervond met de lokale bevolking omdat u de taal niet spreekt en omdat men buiten Karachi Mohajirs beschouwd als verraders en criminelen (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Dat de lokale bevolking zich vragen stelt bij uw langdurige aanwezigheid buiten Karachi en dat sommige mensen een bepaalde negatieve houding hebben ten aanzien van Mohajirs is geen reden waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen. Het is niet correct als u stelt dat u niet elders in Pakistan een nieuw leven kan opbouwen enkel en alleen omdat u Mohajir bent. Uw moedertaal is Urdu en dit is de officiële taal in Pakistan (blauwe map, punt 4). Mohajirs bekleden in Pakistan hooggeplaatste functies in alle domeinen van de samenleving (blauwe map, punt 5). Bovendien heeft Pervez Musharraf, ook een Mohajir, het zelfs tot president, de hoogste leidinggevende functie in Pakistan, geschopt (blauwe map, punt 5). Dit wijst erop dat u zich als Mohajir ook elders in Pakistan kan vestigen en een leven kunt opbouwen.

U hebt bijgevolg het CGVS op geen enkele manier te weten overtuigen van uw bewering dat u wordt gezocht in Pakistan. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan. U hebt immers een intern vluchtalternatief voor het veralgemeend geweld in Karachi.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Het middel is "Afgeleid uit de schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3 en 48/5, 52 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980".

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 52 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat het middel juridische grondslag mist. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan immers niet dienstig worden opgeworpen aangezien de beslissing werd genomen op grond van artikel

57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen.

2.4. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij er als "Mohajir" en lid van de "Muttahida Quami Movement" werd gevisieerd door leden van andere politieke partijen. Hij werd meermaals beschoten en was tevens het slachtoffer van ontvoering en foltering. Verzoeker voert aan dat *"De asielaanvraag van verzoeker vermeldt duidelijk dat hij bijstand vraagt van een tolk die de taal Urdu machtig is. Tijdens het interview werd hij echter bijgestaan door een tolk die Punjabi sprak. Hoewel beide talen gelijkenissen vertonen, bestaan er grote verschillen in de uitspraak. Verschillende feiten werden door de tolk verkeerd begrepen waardoor de feiten niet worden weergegeven zoals verzoeker het gesteld had."*

3.2.1. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker ter gehoor werd bijgestaan door een tolk Urdu, en niet door een tolk Punjabi zoals hij in het verzoekschrift beweert. Bovendien werd ter gehoor aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en werd er aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf, en bevestigde expliciet de tolk goed begrepen te hebben (gehoorverslag CGVS, p.12). Overigens dient te worden vastgesteld dat verzoeker *"een beetje Engels"* kan (zie Dienst Vreemdelingenzaken) zodat hij ook rechtstreeks kon stellen dat hij de tolk niet of moeilijk begreep. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoekers bewering mist echter feitelijke grondslag.

3.3. Voor zover verzoeker Pakistan diende te ontvluchten omdat hij het slachtoffer was van meerdere aanslagen waarbij hij beschoten werd, en hij hiervoor een klacht neerlegde en de hulp inriep van de autoriteiten, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij dit kan objectiveren. Dit klemmt des te meer nu uit de door verzoeker neergelegde algemene berichtgeving, die geen betrekking heeft op zijn persoonlijke problemen, wel blijkt dat aan soortgelijke incidenten ruime media aandacht wordt besteed. Voorts legt verzoeker enkel een faxkopie neer van de aangifte van zijn ontvoering bij de politie, maar geen origineel document. De Raad hecht geen geloof aan faxkopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook, daargelaten de authenticiteit en de betrouwbaarheid van dit document kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat verzoekers broer in augustus 2010 naar de politie is gestapt, er verklaard heeft dat verzoeker ontvoerd was, en dat deze verklaring door de politie werd geregistreerd. Echter is hiermee geenszins aangetoond dat de hierin vermelde beweringen waarachtig zijn, wat temeer klemmt nu verzoeker geen andere, aanvullende documenten neerlegt waaruit kan blijken hoe dit onderzoek verder werd afgehandeld. Verder verklaarde verzoeker dat hij ook zelf een klacht had neergelegd, die werd geregistreerd, doch legt hiervan evenmin bewijsstukken neer.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Dit is niet het geval. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers verklaringen tegenstrijdig zijn over zijn verblijf tussen augustus 2006 en december 2009. Verzoekers beweringen dat hij *“bevestigt dat hij van augustus 2006 tot december 2009 buiten Karachi verbleef omwille van zijn problemen en dat hij gedurende deze periode op geen enkel moment naar Karachi is teruggekeerd. Hij heeft vervolgens uitgelegd wat zijn taak zou zijn tijdens de verkiezingscampagne indien hij zich in Karachi zou bevinden. Vervolgens heeft hij verklaard dat hij heeft meegewerkt aan de verkiezingen vanuit Hyderabad. Op dat moment verbleef verzoeker bij zijn tante en haar dochters. Op geen enkel moment tijdens de periode van augustus 2006 tot december 2009 is verzoeker teruggekeerd naar Karachi”* kunnen niet blijken uit het CGVS-gehoor. Verzoeker heeft immers uitdrukkelijk verklaard dat hij in 2008 in het kader van de provinciale verkiezingen, actief meewerkte aan de verkiezingscampagne in zijn kieskring Liquatabad, en zijn bijdrage was *“De kiezers gaan halen uit hun huis en hun terug naar huis brengen nadat ze gestemd hebben aan het stembureau”* (gehoorverslag CGVS, p.6). Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de tegenstrijdigheden grondslag vinden in het administratief dossier en dat zijn toelichtingen *post factum* hieraan geen afbreuk doen.

3.4.1. Hoe dan ook, daargelaten de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas, kan verzoekers voorgehouden vrees omwille van zijn profiel van Mohajir en activist voor de MQM, niet overtuigen nu blijkt uit algemene informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er slechts sprake is van algemeen geweld, omwille van etnische, religieuze en politieke spanningen, en in Karachi 90 percent van de bevolking Mohijar is en deze bevolkingsgroep er niet specifiek werd geviseerd. Verzoeker toont evenmin aan dat indien hij het slachtoffer was van misdrijven en geweldplegingen, hij geen beroep kon doen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten met wie hij geen problemen had. Verzoekers vage beweringen *“De autoriteiten waren op de één of andere manier ook tegen mij”* (gehoorverslag CGVS, p.6) kunnen bezwaarlijk aantonen dat verzoeker door deze autoriteiten wordt geviseerd, noch is zijn bewering *“Het probleem is dat de autoriteiten niets doen”* ernstig nu verzoeker niet heeft getracht binnenlandse bescherming te zoeken of zijn zaken op te volgen. Verder wijst de commissaris-generaal er terecht op dat indien verzoeker vreesde het slachtoffer te worden van algemeen geweld, er voor hem -in zoverre noodzakelijk, *quod non*- een intern vluchtalternatief voorhanden is, wat bevestigd wordt door verzoekers verklaringen inzake zijn jarenlange opeenvolgende verblijfplaatsen. Indien verzoeker wel naar het westen kan migreren dan kan hij bezwaarlijk menen dat er voor hem in Pakistan geen intern vluchtalternatief voorhanden zou zijn omwille van de mogelijke integratieproblemen. Bovendien bleef verzoeker sinds het ontstaan van zijn problemen nog jarenlang in Pakistan alvorens naar het buitenland te vluchten, en keerde hij bovendien in 2009 nog op eigen initiatief en eigen risico terug naar Karachi, wat de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees verder onderuithaalt.

3.5. Verzoeker beperkt zich ten slotte verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen en bevestigen van zijn voorgehouden problemen, en het louter ontkennen van het feit dat zijn voorgehouden vrees niet geobjectiveerd kan worden. Als dusdanig wordt er evenmin afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet doch voert hiervoor geen concrete elementen aan.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de

wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK